

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Milana Procházky a soudců Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a JUDr. Petra Polácha v právní věci žalobce: **J. T.**, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3/5, Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 3. 2015, č. j. JMK 30759/2015, sp. zn. S-JMK 30759/2015/OŽP-Hol,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým byl změněn výrok rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru životního prostředí (dále též „správní orgán prvního stupně“), ze dne 4. 2. 2015, č. j. OŽP-ČJ/7632-15/SML, a to v části týkající se splatnosti uložené pokuty, ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Tímto rozhodnutím byla žalobci podle § 64 odst. 3 písm. c) zákona č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o myslivosti“), uložena pokuta

ve výši 1 000 Kč, a to za porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, kterého se měl žalobce dopustit tím, že jako uživatel honitby č. 27 Ochoz-les nezajistil v honitbě chov jelení a srnčí zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře. Konkrétně ve statistickém výkazu Mysl (Mze) - 1 - 01 za rok 2013, vyplněném žalobcem dne 3. 4. 2014 a doručeném správnímu orgánu dne 4. 4. 2014 pod č. j. OŽP-ČJ/21843-14/SML, a dále ve sčítacím listu zvěře Mysl/7 na rok 2014, zaevidovaném dne 10. 3. 2014 správním orgánem pod č. j. OŽP-ČJ/15287-14/SML, žalobce uvedl jarní kmenový stav jelení zvěře ve výši 9 ks a srnčí zvěře ve výši 28 ks. V honitbě č. 27 Ochoz-les tak byl překročen normovaný stav jelení zvěře o 3 ks a srnčí zvěře o 4 ks. Normovaný stav zvěře je v daném případě stanoven přílohou č. 5 rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice ze dne 17. 3. 2003, č. j. ŽP 359/2003-Šm, o uvedení honitby Ochoz-les do souladu se zákonem o myslivosti, a činí pro jelení zvěř počet 6 ks a pro srnčí zvěř 24 ks.

Správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že dle předložených statistických výkazů za honitbu č. 27 Ochoz-les byl v období let 2005 až 2013 jarní stav jelení a srnčí zvěře vždy vyšší než stav normovaný. Ze strany žalobce jako uživatele honitby došlo sice k postupnému snižování jarních stavů jelení a srnčí zvěře, avšak dosažení normovaných stavů jelení a srnčí zvěře nebylo ze strany žalobce naplněno. Správní orgán prvního stupně se domníval, že žalobce měl dostatek času a možností k dosažení normovaného stavu spárkaté zvěře v honitbě, přičemž měl za to, že vyšší stavy zvěře jsou v honitbě udržovány záměrně, z důvodu možnosti vyššího lovu uvedené zvěře.

Žalobce se proti tomuto rozhodnutí bránil odvoláním, na základě kterého žalovaný napadeným rozhodnutím ze dne 23. 3. 2015, č. j. JMK 30759/2015, sp. zn. S-JMK 30759/2015/OŽP-Hol, změnil výrok prvostupňového rozhodnutí co do stanovení lhůty splatnosti uložené pokuty, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že z údajů obsažených ve statistických výkazech jednoznačně vyplynulo, že došlo k překročení normovaných stavů zvěře, což nerozporuje ani sám žalobce. O skutkovém stavu tak v dané věci nebylo sporu. Žalovaný nepřisvědčil ani argumentaci žalobce, že vyšší stavy spárkaté zvěře nasčítal z důvodu její migrace. Přestože žalobce tvrdil, že vyšší stavy zvěře se v honitbě z důvodu migrace vyskytovaly pouze přechodně, byly současně plněny schválené plány lovu zvěře (odvíjející se právě od sčítaných stavů zvěře). Je tedy zřejmé, že žalobce při sestavování plánu lovu zvěře vycházel z těchto vyšších stavů a tyto plány lovu splnil. Míra překročení normovaných stavů pak byla správním orgánem zohledněna při stanovení výše sankce.

II. Obsah žaloby

Žalobce v podané žalobě uvedl, že žalovaný mu klade za vinu, že ve výkazu plánu chovu a lovu zvěře pro rok 2014 vycházel z údajů z výkazu jarního stavu sčítání zvěře a tím fakticky potvrdil nadnormativní stav zvěře v honitbě. Jinými slovy, pokud by žalobce ve výkazu plánu chovu a lovu zvěře uvedl čísla odpovídající normovaným stavům zvěře, pak by správní orgán konstatoval, že výkazy jsou správné a pokutu by neuložil. V této souvislosti si žalobce kladl otázku, zda je takové výkaznictví smysluplné a zda není pouze samoúčelné. Žalobce se přitom domníval, že výkazy Mysl/7 a Mysl/1 skutečně samoúčelnými jsou. Vedla jej k tomu vlastní zkušenost, a to právě v případě vyplňování výkazu sčítání zvěře ze dne

10. 3. 2014, kdy v původním výkazu žalobce vyplnil stavy tak, jak on sám je sečetl v konkrétní den (tj. v části výkazu zvěře jelení uvedl celkový počet 7 ks a v části výkazu zvěře srnčí celkový počet 24 ks). Držitel honitby, Lesy České republiky, s.p., konkrétně Lesní správa Bučovice (dále jen „držitel honitby Lesy ČR“ nebo též „Lesy ČR“), měl však za to, že vykázaný stav je ve skutečnosti jiný, a proto žalobci doporučil výkaz přepracovat. Žalobce tedy po dohodě s držitelem honitby výkaz sčítání zvěře dle doporučení držitele honitby opravil a podle tohoto výkazu také sestavil výkaz Mysl/1 plánu chovu a lovu spárkaté zvěře v honitbě. Pokud by žalobce setrval na svém zjištění při vlastním sčítání zvěře, byl by zjištěný stav zvěře srnčí totožný se stavem normovaným a stav zvěře jelení by byl vyšší pouze o 1 ks nad normovaným stavem. Žalobce se proto domníval, že při vědomí faktu, že fakticky nelze v konkrétní den sčítání zvěře z objektivních důvodů dospět ke skutečnému stavu, pak byl 1 ks jelení zvěře nad normativní stav zanedbatelným množstvím. Přitom skutečnost, že žalobce vždy v minulosti reagoval na vykázané sečtené stavy zvěře i plánem chovu a lovu, svědčí ve prospěch žalobce, nikoli v jeho neprospěch. Nelze tedy hodnotit jako provinění žalobce, že ve výkazu Mysl/1 uvedl plánu lovu v hodnotách vycházejících ze stavů sčítání dle výkazu Mysl/7. Žalobce byl přesvědčen, že pokud by vykázal hodnoty jiné, nenavazující na výkaz sčítání zvěře, pak by jej správní orgán postihoval za nerespektování zjištěného stavu zvěře a nepřijetí takového plánu lovu, který by směřoval k údajům normovaných stavů zvěře. Pak se ovšem žalobce pohybuje v tzv. bludném kruhu, a ať zvolí jakoukoli alternativu plánu lovu zvěře, vždy se pro něj tento stává hrozícím nebezpečím, že žalobci bude správní orgán na základě toho ukládat pokuty.

Žalobce dále namítal, že žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) tímto způsobem postihuje pouze některé uživatele honiteb a jiné nikoli, zejména myslivecká sdružení, a to s argumentací, že u sdružení nelze dovodit odpovědnost žádné konkrétní osoby, což naopak lze u uživatele honitby – fyzické osoby. Dle žalobce je však takový postup diskriminační a v jeho neprospěch. Jestliže správní orgán rozlišuje a volí odlišný přístup ohledně nepostihování sdružení oproti postihování konkrétních fyzických osob, pak se dle žalobce jedná o diskriminaci jednotlivce oproti zvýhodnění kolektivu.

Z výše uvedených důvodů proto žalobce navrhl, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i jemu předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě s argumenty žalobce nesouhlasil. Upozornil, že správní orgán žalobci neuložil pokutu za to, že by v plánu chovu a lovu zvěře spárkaté (Mysl/1) uvedl údaje z výkazu sčítání zvěře (Mysl/7). Pokuta byla žalobci uložena za porušení ustanovení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť v honitbě nezajistil chov zvěře srnčí a jelení v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem. Podle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti určí orgán státní správy myslivosti plán chovu a lovu pouze v případě, že nedojde k dohodě mezi držitelem a uživatelem honitby, a to na návrh jednoho z nich. Orgán státní správy tak nemá možnost sám předložený plán chovu a lovu (odsouhlasený nebo dohodnutý) neschválit nebo změnit. Obdobně podle ustanovení § 36 odst. 1 zákona o myslivosti platí, že držitel honitby musí odsouhlasit výsledky sčítání. Uživatel však nemá

povinnost uvést sčítaný stav zvěře podle návrhu držitele honitby a obdobně nemá ani povinnost podle návrhu držitele honitby sestavit plán chovu a lovu zvěře. V daném případě přitom došlo mezi držitelem a uživatelem honitby k dohodě. Žalovaný dále uvedl, že si je vědom, že v honitbě může dojít v době sčítání k dočasnému zvýšení stavu zvěře. Tuto okolnost však může uživatel honitby zohlednit, a to v řádku F formuláře Mysl/1, kde se uvádí sčítaný stav k datu 31. 3. daného roku a dále v řádku G se uvádí upravený stav zvěře. Plán chovu a lovu se pak sestavuje z tohoto upraveného stavu, pokud jsou řádky rozdílné. Rozdíl mezi řádky F a G může uživatel honitby správnímu orgánu odůvodnit, v daném případě však ze strany žalobce k tomuto kroku nedošlo. Žalobce až v podaném odvolání uvedl, že vyšší stavy zvěře byly v honitbě pouze přechodně, avšak výši odlovu stanovil ze sčítaných stavů a takto stanovený plán lovu také splnil. Je tedy zřejmé, že skutečné stavy v honitbě odpovídaly stavům uvedeným ve výkazu Mysl/7 a že normované stavy srnčí a jelení zvěře byly v honitbě překročeny. Žalovaný poukázal na znění § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, přičemž měl za to, že z údajů, které žalobce jako uživatel honitby Ochoz-les předložil správnímu orgánu, je překročení normovaných stavů patrné, a že žalobce tuto skutečnost ani nepopírá. Žalovaný zároveň nesouhlasil ani s tvrzením žalobce stran namítané diskriminace fyzických osob údajným nepostihováním osob právnických a mysliveckých sdružení. V této souvislosti uvedl, že za porušení ustanovení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti byly pokuty uloženy všem uživatelům honiteb, kteří se porušení tohoto ustanovení dopustili, a to bez ohledu na to, zda se jednalo o fyzickou osobu, myslivecké sdružení nebo osobu právnickou. Žalovaný proto závěrem navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout s tím, že nepožaduje náhradu nákladů řízení.

IV. Vyjádření účastníků při ústním jednání soudu

Při jednání účastníci setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

Zástupce žalobce při jednání dále doplnil, že pokud správní orgán prvního stupně v odůvodnění rozhodnutí poukazoval na skutečnost, že žalobce po celou dobu (od roku 2005) překračoval normované stavy zvěře, přisvědčil, že v tomto má sice správní orgán pravdu, avšak již neuvedl, proč se tak stalo. V této souvislosti zástupce žalobce upozornil, že tomu tak bylo na základě skutečnosti, že od samého počátku v roce 2005, kdy žalobce s Lesy ČR uzavřel smlouvu o nájmu předmětné honitby, dostal „do vínku“ určitý stav zvěře, na který musí být navázán plán chovu a lovu zvěře, který však již v té době hrubým způsobem překračoval normované stavy zvěře v honitbě. To se samozřejmě promítlo také do dalších let až do předmětného období 2013 - 2014. Lesy ČR tak ve své podstatě žalobci nadiktovaly, resp. předvyplnily, takové stavy zvěře, které žalobce nemohl nijak ovlivnit, a musel na ně navazovat ve výkazech v dalších letech. Ve svém důsledku se tak ocitl v kleštích, neboť ač poctivě vypisoval stavy zvěře, jaké v honitbě nasčítal (i při vědomí, že dochází k migraci), Lesy ČR trvaly na přepsání stavů, kdy v opačném případě by stavy neodsouhlasily, a žalobce by musel v honitbě skončit. K prokázání tohoto tvrzení zástupce žalobce navrhoval provést při jednání důkaz jednotlivými výkazy od roku 2005 až do roku 2014, resp. 2015, tj. za celou dobu užívání honitby; a dále vedle v žalobě navrženého svědka, Ing. O. P., pracovníka Lesů ČR, žalobce navrhoval také důkaz svědeckou výpovědí J. B., který se v honitbě č. 27 dlouhodobě a trvale vyskytoval a zdržoval, jezdil tam lovit, přikrmovat a starat se o zvěř a který se také se žalobcem účastnil sčítání zvěře. Tato osoba by tak mohla

potvrdit, jaký byl skutečný stav zvěře v dané honitbě, a to jak v době, za kterou byl žalobce postižen, tak v předchozích letech.

Zástupce žalobce se taktéž neztotožnil s dalším postihem, který byl vůči žalobci uplatněn, a to s odebráním loveckého lístku na dobu 2 let. V této souvislosti shodně jako v podané žalobě poukázal na diskriminační přístup ze strany správního orgánu, který takto nepostihuje myslivecké spolky, ale pouze fyzické osoby; a namítal také nezákonnost postupu správních orgánů, které žalobci odebraly lovecký lístek na dobu 2 let, přestože zákon o myslivosti žádnou spodní hranici nestanoví, včetně absence správního uvážení.

Žalobce osobně ve svém vyjádření upozornil na stavy a počty zvěře v předmětné honitbě v době, kdy v ní přibližně před 10 lety začínal, jakož i na stavy konečné, kterých se mu podařilo v průběhu let dosáhnout. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že každý rok byl pracovníkem Lesů ČR, Ing. P., donucen výkazy přepracovat s tím, že v opačném případě by mu nebyly držitelem honitby podepsány. Pokuta však byla uložena jemu. Dále zopakoval svůj nesouhlas s praxí správních orgánů týkající se odebírání loveckých lístků, zejména poukázal na diskriminační přístup ve vztahu k mysliveckým spolkům.

Pověřená zaměstnankyně žalovaného setrvala na závěrech vyslovených žalovaným v napadeném rozhodnutí a ve vyjádření k podané žalobě, na jejichž obsah odkázala. Zdůraznila, že není pravdou, že by k postihům docházelo pouze u fyzických osob a nikoli u mysliveckých spolků. Zároveň připomněla, že zde není sporu o skutkové okolnosti případu, na základě kterých byla žalobci uložena pokuta. V daném případě není sporné, že ke správnímu deliktu došlo a že ve výkazech byl normovaný stav zvěře překročen, což sám žalobce nerozporoval. Žalovaný měl za to, že ať zde byly důvody pro uvedení konkrétních počtů zvěře jakékoli, správní orgán byl povinen vycházet z předložených podkladů, které měl k dispozici a z nichž překročení normovaného stavu zvěře vyplynulo. K argumentům žalobce směřujícím k tomu, že byl přinucen výkazy přepracovat s nesprávnými údaji, žalovaný konstatoval, že zákon o myslivosti na takovou situaci pamatuje, kdy žalobce mohl orgán státní správy myslivosti požádat o určení těchto počtů. V případě vědomého podepisování nepravdivých údajů by se žalobce opět dopouštěl správního deliktu.

V. Posouzení věci krajským soudem

Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou a jedná se o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž o věci samé rozhodl po provedeném jednání, neboť žalobce vyslovil s rozhodnutím věci bez nařízení jednání svůj nesouhlas. Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti je držitel honitby a v případě jejího pronájmu nájemce honitby (dále jen „uživatel honitby“) povinen zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným stavem zvěře, které jsou určeny v rozhodnutí orgánu státní správy myslivosti o uznání honitby. Minimálním stavem zvěře je stav, při kterém není druh ohrožen na existenci a jeho populační hustota zabezpečuje biologickou reprodukci druhu. Normovaným stavem je nejvýše přípustný jarní stav, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby; uvádí v rámci jakostní třídy honitby i požadovaný poměr pohlaví a věkovou skladbu zvěře a koeficient očekávané produkce (pozn.: *zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem*).

Dle § 64 odst. 3 písm. c) zákona o myslivosti orgán státní správy myslivosti uloží pokutu až do výše 200 000 Kč uživateli honitby, který nesplní nebo poruší povinnosti uvedené v § 3 odst. 2 tohoto zákona.

Smyslem úpravy zásad chovu dle zákona o myslivosti je zlepšení kvality životních podmínek zvěře, zabránění zásahům do životního prostředí neúměrným nárůstem či poklesem stavu zvěře, případně zabránění jejich degeneraci. V případě, kdy stavy zvěře v jednotlivých honitbách přesahují normovaný stav, dochází k nežádoucím jevům, kterými může být zvyšující se riziko vzniku škod na lesních porostech a zemědělských plodinách, snížení hmotnosti a odolnosti zvěře, jakož i její migrace apod. Přitom nelze odhlédnout od skutečnosti, že obecná ochrana životního prostředí je jedním z prioritních veřejných zájmů. Zákonodárce tak postihem držitele, resp. uživatele, honitby za porušení ustanovení regulujícího zásady chovu klade důraz na přísné dodržování zákonných podmínek za účelem ochrany životního prostředí jako takového.

V projednávané věci přitom z obsahu správního spisu, z něhož soud ve své rozhodovací činnosti vycházel, a to konkrétně z výkazu Mysl/7 ze dne 10. 3. 2014, zachycujícího výsledky sčítání zvěře v honitbě č. 27 Ochoz-les pro rok 2014; a dále z ročního výkazu Mysl (Mze) - 1- 01, o honitbě, stavu a lovu zvěře od 1. 4. 2013 do 31. 3. 2014, vyhotoveného žalobcem dne 3. 4. 2014, vyplynul celkový stav jelení zvěře v počtu 9 ks a srnčí zvěře v počtu 28 ks. Příloha č. 5 rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, odboru životního prostředí, ze dne 17. 3. 2003, č. j. ŽP 359/2003-Šm, však stanoví normovaný stav jelení zvěře v počtu 6 ks a srnčí zvěře v počtu 24 ks. Obsah těchto výkazů, které žalobce sám osobně vyplnil, tak jednoznačně prokazuje, že v daném případě došlo k překročení normovaného stavu zvěře, a to v případě zvěře jelení o 3 ks a v případě zvěře srnčí o 4 ks, a že tedy žalobce jako uživatel honitby prokazatelně nesplnil povinnost dle § 3 odst. 2 zákona o myslivosti zajišťovat v honitbě chov zvěře v rozmezí mezi minimálním a normovaným (tj. nejvýše přípustným) stavem zvěře, který odpovídá kvalitě životního prostředí zvěře a úživnosti honitby.

Ustanovení § 64 zákona o myslivosti (nazvaného jako „Pokuty“), dopadající na nyní projednávanou věc, upravuje skutkové podstaty správních deliktů s odkazem na jednotlivá ustanovení zákona o myslivosti, přičemž je konstruováno na principu objektivní odpovědnosti, tj. odpovědnosti bez ohledu na zavinění. Na odpovědnost za porušení tohoto ustanovení proto nemá vliv, zda žalobce jednal úmyslně či z nedbalosti, a nejsou a nemohou být rozhodnými ani okolnosti, které případně doprovázely vyhotovení předmětných výkazů,

včetně jejich tvrzeného přepracování či oprav ze strany žalobce na základě požadavků držitele honitby, Lesů ČR, jakož ani okolnosti týkající se samotného sčítání a smysluplnosti samotného výkaznictví. Z tohoto důvodu tedy krajský soud nepřistoupil k provedení důkazů svědeckými výpověďmi Ing. O. P., pracovníka Lesů ČR, ani J. B., který se měl dle tvrzení žalobce v honitbě č. 27 dlouhodobě a trvale vyskytovat a zdržovat a účastnit se se žalobcem také sčítání zvěře.

Uvádí-li žalobce v podané žalobě, že v původním originálu výkazu vyplnil stavy zvěře nikoli dle požadavku držitele honitby - Lesů ČR, ale tak, jak on sám je v konkrétní den sečetl (tj. stav jelení zvěře v počtu 7 ks a stav srnčí zvěře v počtu 24 ks), avšak po dohodě s držitelem honitby výkaz sčítání zvěře opravil, a následně podle něj sestavil i plán chovu a lovu spárkaté zvěře v honitbě (Mysl/1), je nutno konstatovat, že žalobce jako uživatel honitby má dle § 36 odst. 1 zákona o myslivosti povinnost každoročně provést v termínu stanoveném orgánem státní správy myslivosti [§ 59 odst. 2 písm. c)] sčítání zvěře v honitbě a do 5 dnů výsledek písemně oznámit příslušnému orgánu státní správy myslivosti (§60). Držitel honitby a držitelé sousedních honiteb přitom mají právo účastnit se se svým zástupcem sčítání a vyjádřit se orgánu státní správy myslivosti k jeho výsledkům. Zákon o myslivosti pak řeší situaci, kdy držitel (či některý z držitelů) honitby nesouhlasí s výsledkem provedeného sčítání. Zde platí, že je povinen toto písemně oznámit orgánu státní správy myslivosti nejpozději do 1 týdne ode dne provedeného sčítání, přičemž tento orgán nařídí nové konečné sčítání.

Dochází-li tedy ze strany držitele honitby, Lesů ČR, k žalobcem tvrzenému stavu, že držitel honitby odmítá výkazy se zjištěnými počty zvěře podepisovat a *de facto* tím nutí žalobce k jejich přepracování v rozporu se zjištěnými výsledky, nelze tento přístup akceptovat, a to zvláště v situaci, kdy je to osoba žalobce, komu i za nesprávné či zkreslené uvádění údajů o honitbě a zvěři v ní hrozí sankce ze strany správního orgánu dle § 64 odst. 3 písm. a) zákona o myslivosti. Je tedy na žalobci, aby trval na svých zjištěních a výsledcích vlastního provedeného sčítání, neboť není jeho povinností uvádět sčítaný stav zvěře podle návrhů držitele honitby. Nesouhlasí-li držitel honitby s výsledky provedeného sčítání, nechť v takovém případě postupuje podle zákona, písemně tuto skutečnost oznámí orgánu státní správy myslivosti nejpozději do 1 týdne ode dne provedeného sčítání tak, aby mohlo být nařízeno nové konečné sčítání; resp. nechť využívá své zákonné možnosti se prováděného sčítání osobně (případně se svým zástupcem) účastnit.

Stejně tak, pokud jde o plán mysliveckého hospodaření v honitbě, jehož část: plán chovu a lovu pro zvěř spárkatou na konkrétní rok je sestavován v podobě výkazu Mysl/1, platí dle § 36 odst. 3 zákona o myslivosti, že nedojde-li mezi uživatelem a držitelem honitby k dohodě o tomto plánu, určí jej na návrh některého z nich orgán státní správy myslivosti rozhodnutím. Vzor a podoba formuláře plánu (Mysl/1) je obsažena v příloze č. 1 vyhlášky č. 553/2004 Sb., o podmínkách, vzoru a bližších pokynech vypracování plánu mysliveckého hospodaření v honitbě, přičemž jak žalovaný správně poukázal již ve svém vyjádření k podané žalobě, ani v tomto případě není žalobce při sestavování plánu vázán návrhem držitele honitby. Zákon o myslivosti pak i v tomto případě pamatuje a upravuje situaci, kdy mezi uživatelem a držitelem honitby nedojde ohledně plánu k dohodě.

Krajský soud současně vnímá, že v honitbě může v době sčítání docházet také k dočasným změnám ve stavu zvěře v důsledku její migrace, jak na to žalobce poukazoval v podané žalobě. I tuto skutečnost však bylo možno v plánu chovu a lovu zvěře Mysl/1 zohlednit, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k podané žalobě, neboť v řádku F výkazu Mysl/1 se uvádí sčítaný stav zvěře k datu 31. 3. daného roku a v řádku G upravený stav zvěře. Plán chovu a lovu se pak sestavuje z tohoto upraveného stavu, pokud jsou řádky rozdílné. Rozdíl mezi řádkem F a G pak může uživatel honitby správnímu orgánu vysvětlit a odůvodnit.

Žalobce však žádným z výše uvedených způsobů nepostupoval a naopak předložil správnímu orgánu výkazy vyplněné způsobem popsáním shora. Za tohoto skutkového stavu (a již to bylo uvedeno shora) se krajský soud zcela ztotožňuje s hodnocením správních orgánů, že se žalobce dopustil porušení § 3 odst. 2 zákona o myslivosti, neboť v předmětné honitbě došlo k překročení normovaných stavů jelení a srnčí zvěře, což ostatně ani sám žalobce v průběhu řízení nerozporoval.

Žalobce taktéž v podané žalobě namítal, že mu žalovaný (resp. správní orgán prvního stupně) klade za vinu, že ve výkazu Mysl/1, tj. plánu chovu a lovu zvěře pro rok 2014, vycházel z údajů z výkazu jarního stavu sčítání zvěře, čímž fakticky potvrdil nadnormativními slovy zvěře. Žalobce se tak jinými slovy domníval, že pokud by ve výkazu plánu chovu a lovu zvěře uvedl čísla odpovídající normovaným stavům zvěře, pak by správní orgán konstatoval, že výkazy jsou správné a pokutu by neuložil. Žalobce měl za to, že nelze hodnotit jako jeho provinění, že ve výkazu Mysl/1 uvedl plán lovu v hodnotách vycházejících ze stavu sčítání dle výkazu Mysl/7, neboť v případě, že by vykázal hodnoty jiné, byl by správním orgánem postižen za nerespektování zjištěného stavu sčítání zvěře a nepřijetí takového plánu lovu, který by směřoval k údajům normovaných stavů zvěře. Žalobce se proto dle svého názoru pohybuje v bludném kruhu, neboť ať zvolí jakoukoli variantu plánu lovu zvěře, vždy se tento plán stává nebezpečím hrozícím žalobci uložením pokuty.

S takto uplatněnou námitkou však nelze souhlasit. Není pravdou tvrzení žalobce, že by správní orgány kladly žalobci za vinu a postihovaly jej za jednání spočívající v tom, že by ve výkazu Mysl/1, tj. v plánu chovu a lovu spárkaté zvěře, vycházel z údajů z výkazu jarního stavu sčítání zvěře Mysl/7. Toto jednání správní orgány žalobci vůbec nevytýkaly a tyto závěry nelze jakkoli dovodit ani z obsahu vydaných správních rozhodnutí. Žalovaný pouze zcela logicky v napadeném rozhodnutí podpůrně argumentoval, že pokud žalobce v podaném odvolání odůvodňoval vyšší stavy spárkaté zvěře v honitbě její migrací a tím, že se jedná o přechodný stav, avšak současně plnil schválený plán lovu zvěře odvíjející se od zjištěných počtů, pak je zřejmé, že skutečně stavy zvěře v honitbě odpovídaly stavům uvedeným ve výkazu Mysl/7, a tedy normované stavy jelení a srnčí zvěře byly překročeny. Těmito úvahám žalovaného nelze ničeho vytknout a krajský soud ostatně již výše poukázal na skutečnost, že dočasné změny ve stavu zvěře v důsledku její migrace bylo možno ve výkazu Mysl/1 plánu chovu a lovu spárkaté zvěře zohlednit, a to na řádcích F a G tohoto formuláře.

Pokud pak žalobce až při ústním jednání soudu, které se ve věci konalo dne 12. 12. 2016, vznesl námitku, že od samého počátku v roce 2005, kdy žalobce s Lesy ČR uzavřel

smlouvu o nájmu předmětné honitby, dostal tzv. „do vínku“ určitý stav zvěře, na který musí být navázán plán chovu a lovu zvěře, který však již v té době hrubým způsobem překračoval normované stavy zvěře v honitbě, což se samozřejmě promítlo také do dalších let až do předmětného období 2013 - 2014 (Lesy ČR ve své podstatě žalobci nadiktovaly, resp. předvyplnily, takové stavy zvěře, které žalobce nemohl nijak ovlivnit, a musel na ně navazovat ve výkazech v dalších letech), je nutno takto uplatněný žalobní bod pokládat za nově uplatněný, a tedy opožděný, jímž se krajský soud nebyl oprávněn zabývat.

Krajský soud na tomto místě připomíná, že žalobní řízení ve správním soudnictví je založeno na zásadách koncentrace a dispozitivnosti. To především znamená, že soud přezkoumává napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), z nichž musí být ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. patrné, z jakých skutkových a právních důvodů žalobce považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné. Podle § 71 odst. 2, věty druhé a třetí, s. ř. s. žalobce může v žalobě formulované žalobní body kdykoli za řízení omezit, tzn. určitý žalobní bod vypustit nebo zúžit námitky v něm uvedené; rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body však může jen ve lhůtě pro podání žaloby (pozn. zvýraznění podtržením doplněno krajským soudem). Podstata citovaných zásad přitom spočívá nejenom v zájmu na rychlosti a hospodárnosti řízení, ale také v ochraně ostatních účastníků řízení ve smyslu nastolení určité právní jistoty ohledně vymezení předmětu soudního řízení, kdy po uplynutí zákonem stanovené lhůty je definitivně a najisto určeno, co bude předmětem soudního přezkumu.

Jestliže tedy žalobce v daném případě namítal shora uvedené skutečnosti až v rámci ústního jednání dne 12. 12. 2016, je nutno konstatovat, že žalobce tyto námitky vznesl až po uplynutí zákonem stanovené lhůty, tj. v době, kdy již nebylo možné žalobu o nové žalobní body rozšířit. Stejně tak se nemohlo jednat ani o rozšíření již v žalobě uplatněného žalobního bodu, neboť námitku tohoto obsahu žaloba neobsahuje. Z tohoto důvodu se proto krajský soud nemohl uvedenou žalobní námitkou zabývat, věcně ji posuzovat a hodnotit její důvodnost; a z téhož důvodu proto nepřistoupil ani k provádění žalobcem navrhovaných listinných důkazů, a to statistických výkazů za jednotlivé roky užívání honitby zpětně od počátku užívání honitby žalobcem, tj. od roku 2005.

Pokud se jedná o námitku žalobce stran diskriminačního přístupu správních orgánů, který dle názoru žalobce nepostihuje právnické osoby a myslivecké spolky (dříve sdružení), ale pouze fyzické osoby, je nutno konstatovat, že takto uplatněná námitka není způsobitelná bližšího přezkumu. Žalobce tuto námitku formuluje toliko v obecné rovině, bez uvedení konkrétních skutečností doložených konkrétními důkazy, např. vydanými správními rozhodnutími v jiných věcech, z nichž by byla patrná žalobcem namítaná diskriminační správní praxe. Rovněž nelze přehlédnout, že námitka žalobce v této souvislosti směřuje spíše k nežádoucí praxi týkající se odebrání loveckých lístků, která však není předmětem tohoto řízení.

Krajský soud se pak s ohledem na vymezený předmět tohoto soudního řízení, kterým je posouzení zákonnosti vydaných správních rozhodnutí ve věci uložení pokuty žalobci za správní delikt, nemohl zabývat ani námitkami žalobce směřujícími proti nezákonnému postupu správních orgánů, které v případě žalobce přistoupily k odebrání loveckého lístku

na dobu 2 let, ačkoli dle žalobce zákon o myslivosti žádnou spodní hranici nestanoví, včetně absence správního uvážení. Tyto námitky budou předmětem posouzení ze strany krajského soudu v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 13/2016, v němž žalobce napadl rozhodnutí o odebrání loveckého lístku samostatnou správní žalobou.

VI. Závěr a náklady řízení

Krajský soud tak na základě všech výše uvedených skutečností neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalovanému právo na náhradu nákladů řízení před soudem a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze do dvou týdnů po jeho doručení podat kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 12. prosince 2016

Mgr. Milan Procházka
předseda senátu